

Τομάζο Αλμπνόνι

1671 – 1751

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΔΥΟ ΟΜΠΟΕ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΕΓΧΟΡΔΩΝ ΣΕ ΦΑ ΜΕΙΖΟΝΑ, ΕΡΓΟ 9 ΑΡ. 3

1/ALLEGRO
2/ADAGIO
3/ALLEGRO

ΩΣ ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΓΙΟΣ ΕΝΟΣ ΕΥΠΟΡΟΥ ΕΜΠΟΡΟΥ ΧΑΡΤΙΟΥ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ, Ο ΑΛΜΠΙΝΟΝΙ ΕΡΓΑΣΤΗΚΕ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ (1709) ΣΤΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΜΟΙΡΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΑΥΤΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

Από εκεί και ύστερα αφοσιώθη-κε αποκλειστικά στη ρουσική διατηρώντας βεβαίως το προνόμιο να μην έχει ανάγκη να θέτει την τέχνη του στην υπηρεσία κάποιας αριστοκρατικής Αυλής ή της Εκκλησίας. Η φήμη του εδραιώθηκε με τη σύνθεση της πρώτης του όπερας «Ζηνοβία, βασίλισσα των Παλμυρίων», που παρουσιάστηκε με επιτυχία στη Βενετία το 1694. Κατεχοήγη μελωδιστής, ο Αλμπνόνι συνέθεσε στη ζωή του πάνω από πενήντα όπερες αλλά και σημαντικά έργα οργανικής ρουσικής, που ξεχωρίζουν για την πρωτοτυπία και τη μελωδικότητά τους.

Η μεγάλη σε ποσότητα και ποιότη-τα συνεισφορά του στο είδος του οργανικού κοντσέρτου τον καθιστά μαζί με τον Βιβάλντι ως έναν από τους σημαντικότερους δημιουρ-γούς της εποχής του σε αυτό το είδος. Στα 115 εκδόθηκε στο Αρσερνταμ η συλλογή του με Κοντσέρτα, έργο 7, η οποία περιλάμβανε

Κοντσέρτα για βιολί και κοντσέρτα για ένα και για δύο όρπες, ένα όργανο που από τα μέσα του 17ου αιώνα που έκανε την εμφάνισή του είχε γίνει πολύ αγαπητό στην Ευρώπη (ιδίως στην κεντρική). Τα Κοντσέρτα αυτά για όρπες δεν ήταν μόνο από τα πρώτα δείγματα αυτού του είδους στην ιστορία αλλά και τα πρώτα κοντσέρτα για όρπες που εκδόθηκαν. Η επι-τυχία αυτής της συλλογής οδήγησε σε μία ανάλογη συλλογή με Κοντσέρτα (έργο 9), που εκδόθηκε και πάλι στο Αρσερνταμ το 1722 και αφιερώθηκε στον Μαξιμιλιανό Β΄ Ερμανουήλ, εκλέκτορα της Βαυαρίας, στην Αυλή του οποί-ου το όρπες έχαιρε ιδιαίτερης εκτίμησης. Το τρίτο κοντσέρτο της συλλογής είναι ένα από τα δημοφιλέστερα έργα του Αλμπνόνι μέχρι και σήμερα. Ως επί το πλείστον, οι μελωδι-κές γραμμές των δύο σολιστικών οργάνων κινούνται παράλληλα (σε τρίτες ή σε έκτες), ενώ σπανιότερα συμπλέκονται αντιστικτικά. Η σολιστική γραφή παραπέμπει έντονα στη φωνητική γραφή της όπερας, που ο συνθέτης υπηρέτησε τόσο επιτυχρήμενα.

Ίσαρον Κόπλαντ

1900 – 1990

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΚΛΑΡΙΝΕΤΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΕΓΧΟΡΔΩΝ, ΜΕ ΑΡΠΑ ΚΑΙ ΠΙΑΝΟ

SLOWLY AND EXPRESSIVELY – CADENZA – RATHER FAST
--

Η ΑΛΛΗΛΕΠΙΔΡΑΣΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΛΟΓΙΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΖΑΖ ΗΤΑΝ ΣΥΧΝΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙ-ΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ 20ΟΥ ΑΙΩΝΑ.

Σε αυτό το πλαίσιο, ο θρυλικός κλαρινε-τίστας της τζαζ Μπένυ Γκούντμαν, γνωστός και ως «βασίλειός του σουίνγκ», έστρεψε συχνά το ενδιαφέρον του στη λόγια ροσική παραγγέλ-νοντας και ερμηνεύοντας έργα μεγάλων συν-θετών, όπως τα Contrasts του Μπέλα Μπάρτοκ (1938) ή το Κοντσέρτο για κλαρινέτο του Πάουλ Χίντεριτ (1947). Στις αρχές του 1947 ο Γκούντμαν προσέγγισε και τον σπουδαίο Αμερικανό συν-θέτη Αασον Κόπλαντ αναθέτοντάς του τη σύν-θεση ενός Κοντσέρτου, που ολοκληρώθηκε το φθινόπωρο της επόμενης χρονιάς. Ο Κόπλαντ ανέμιξε εύστοχα τα ηχοχρώματα και τους ρυθ-μούς της τζαζ (όπως το τσάφλεστον, τη ρούμπτα και το μπούγκι-γούνκι) με τον συμφωνικό ήχο, γράφοντας έντονα δεξιοτεχνικά για το κλαρινέ-το, στην προσπάθειά του να αναδείξει τις δεξι-οτεχνικές ικανότητες του Γκούντμαν. Εκείνος ήταν αναμενόμενα δεξιοτεχνικά για το κλαρινέ-το, στην προσπάθειά του να αναδείξει τις δεξι-οτεχνικές ικανότητες του Γκούντμαν. Εκείνος ήταν αναμενόμενα και ο πρώτος ερμηνευτής του έργου σε συναυλία που μεταδόθηκε ραδι-οφωνικά με τη Συμφωνική του NBC και με ρα-έστρο τον Φριτς Ράινερ στις 6 Νοεμβρίου 1950. Η αρχική αντιμετώπιση του έργου ήταν μάλλον χλιαρή αλλά μία ηχογράφησή του το 1963 από τον Γκούντμαν υπό τη διεύθυνση του συνθέτη συνέβαλε αποφασιστικά στην άνοδο της απή-χησης του διεθνώς. Ο Κόπλαντ αποτύπωσε με σαφήνεια το περιεχόμενο της ρουσικής του: «Το πρώτο μέρος είναι δομικά απλό, βασισμένο στην ασματική φόρμα Α–Β–Α. Ο γενικός χαρακτήρας του είναι λυρικός και εκφραστικός. Η καντέντα που ακολουθεί παρέχει στον σολίστα άφθονες ευκαιρίες να δείξει τις ικανότητές του, εισάγο-ντας ταυτόχρονα κομμάτια του μελωδικού υλικού που ακούγεται στο δεύτερο μέρος. Μέρος του υλικού αυτού αντιπροσωπεύει μία υποσυνείδητη ανάμιξη στοιχείων που συνδέονται με τη δημo-φιλή ρουσική της Βόρειας και Νότιας Αμερικής. Η γενική δομή του φινάλε είναι αυτή του ελεύ-θερου ροντό με επεισόδια που αναπτύσσονται ως έναν βαθμό. Το έργο τελειώνει με μία εκτε-ταμένη coda σε ντο μείζονα.»

Σερζ Κουσεβίτσκι

1874 – 1951

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΣΕ ΦΑ ΔΙΕΣΗ ΕΛΛΑΣΣΟΝΑ, ΕΡΓΟ 3 (Α΄ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ Κ.Ο.Α.)

1/ALLEGRO
2/ANDANTE
3/ALLEGRO

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΗΣ ΚΑΤΑ-ΓΩΓΗΣ ΣΕΡΖ ΚΟΥΣΕΒΙΤΣΚΙ ΕΙΝΑΙ ΑΡΡΗ-ΚΤΑ ΣΥΝΔΕΔΕΜΕΝΟ ΑΦΕΝΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΗΣ ΒΟΣΤΟΝΗΣ, ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΔΙΕΤΕΛΕΣΕ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ 1924 ΩΣ ΤΟ 1949, ΑΦΕΤΟΥΡΟ ΜΕ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΥΠΟ-ΣΤΗΡΙΞΕ ΚΑΙ ΠΡΟΩΘΗΣΕ ΜΕ ΘΕΡΜΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΖΗΛΕΥΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ.

Στα πρώτα στάδια της λαμπρής ρου-σικής του σταδιοδρομίας και προτού το πόντι-ομρ του κερδίσει ολοκληρωτικά,ο Κουσεβίτσκι υπήρξε βιρτουόζος κοντραμπασίστας ερφα-νιζόμενος με επιτυχία σε συναυλίες ανά την Ευρώπη για αρκετά χρόνια. Περιέργως, δεν διέδурνε το περιορισμένο ρεπερτόριο του κο-ντραμπάσο παραγγέλλοντας νέα έργα (όπως τόσες φορές έκανε ως αρχιμουσικός) αλλά προέβη ο ίδιος σε μεταγραφές και κάποιες πρωτότυπες συνθέσεις.

Το 1905 παρουσίασε στη Μόσχα με τη Φιλαρμονική Ορχήστρα της πόλης το δικό του Κοντσέρτο για κοντραμπάσο, το οποίο εικάζε-ται ότι γράφτηκε με τη συνδρομή του Ράινχολντ Γκλιέρ. Το Κοντσέρτο είναι γραμμένο στο ρω-σικό ρομαντικό ιδίωμα, έχοντας σαφείς επιρ-ροές από τη ρουσική του Τσαϊκόφσκυ και του Ραχμάνινοφ. Το πρώτο μέρος ανοίγει με δύο λαμπερές ορχηστρικές φανφάρες ακολουθού-μενες από ισάριθμες σολιστικές χειρονομίες που οδηγούν στο αισθαντικό κύριο θέμα, πα-ρουσιαζόμενο από το σολιστικό όργανο.

Σολίστ της ΚΟΑ Τέσσερις Εβδομάδες της Μουσικής Ηρωες χθες, σήμερα, αύριο...

Ηρωες χθες, σήμερα, αύριο...

την ευκαιρία να διευθύνει το σύνολο αυτό, για το οποίο και συνέθεσε τις πρώτες του συμφω-νίες. Τα πρώτα χρόνια μετά το τέλος των εγκύ-κλιων σπουδών του υπήρξαν απίστευτα παρα-γωγικά• μόνο εντός του 1815 συνέθεσε περίπου 145 τραγούδια και περίπου το ένα τέταρτο του συνολικού του έργου. Το φθινόπωρο του 1816, σε μία περίοδο μόλις λίγων εβδομάδων, συνέ-θεσε την Πέμπτη του Συμφωνία, που παρουσι-άζει μία σειρά από ιδιαιτερότητες: είναι η συμ-φωνία του με την πιο λιτή ενορχήστρωση, η μόνη που δεν περιλαμβάνει κλαρινέτα, τρομπέτες και τύμπανα, και (μαζί με την Ηριτελί) η μόνη που δεν έχει αρνή εισαγωγική στο πρώτο της μέ-ρος. Όπως και όλες σχεδόν οι συμφωνίες του Σούμπερτ, η Πέμπτη εκδόθηκε πολλά χρόνια μετά τον θάνατό του, ενώ η επίσημη, δημόσια πρεμιέρα της (πέραν μίας ιδιωτικής εκτέλε-σης λίγο μετά τη σύνθεσή της) δόθηκε στη Βιέννη στις 17 Οκτωβρίου 1841 – επίσης μετά θάνατον. Είναι ένα έργο φωτεινό, ανάλαφρο και διαυγές, που ερπνέεται εμφανώς από το κλασικό ύφος (ιδίως του Μότσαρτ). Το πρώτο μέρος θα μπορούσε να αποτελεί πρότυπο της κλασικής φόρμας σονάτας – με την κεντρική ενότητα της επεξεργασίας να αναπτύσσει με περίπλοκο αρμονικό τρόπο ένα φαινομενικά απλό μελωδικό υλικό. Στο αργό μέρος (σε μι ύφεση μείζονα) η βαρύνουσα μετατροπή στη πιο φορτισμένη τονικότητα της ντο ύφεση μείζo-νας για την παρουσίαση του δεύτερου θέματος φανερώνει κι αυτή το λεπταίσθητο αρμονικό ταλέντο του συνθέτη. Το ακόλουθο Μενουέτο αποτίνει φόρο τιμής στον Μότσαρτ και πιο συ-γκεκριμένα στη μεγαλειώδη Συμφωνία αρ.40, αν και το ύφος του βρίσκεται πιο κοντά σε ένα σκέρτσο. Το φινάλε επαναφέρει, επιτεινεί και ολοκληρώνει θριαμβευτικά την αισιοδοξία του πρώτου μέρους.

Δημήτρης Βάμβας

ΟΜΠΟΕ

Ο ορποίστας Δημήτρης Βάμβας γεν-νήθηκε στην Πάτρα το 1975. Κορυφαίος της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών έχει έντονη σο-λιστική δραστηριότητα με εμφανίσεις σε ρεσιτάλ

συναυλίες και φεστιβάλ ρουσικής δωρατίου σε Ελλάδα και εξωτερικό (Γαλλία, Ιταλία, Ισπανία, Αγγλία, Γερμανία, Ιαπωνία, Κύπρο). Το ενδια-φέρον του για την παλιά ρουσική τον οδήγησε στην ενασχόληση με το ρπαρόκ και κλασικής περιόδου όρπες και τη σύμπραξη με αξιόλο-γα σύνολα οργάνων εποχής. Σπούδασε με τον Κλωντ Σιελέ στο Ωδείο Αθηνών, ενώ ορόσηρο στη ρουσική του εξέλιξη αποτέλεσαν οι σπου-δές του με τον Σλάταν Σιρακόφ, καθώς και οι μεταπτυχιακές σπουδές στην Ακαδημία της Κολωνίας με τον Κρίστιαν Σνάιντερ, τις οποίες διεξήγαγε με την υποτροφία «Αλεξάνδρα Τρι-άντη» του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών. Έχει αποσπάσει Α΄ βραβείο στον διεθνή διαγωνισμό «Ρίχαρντ Λάουσαν» και στον διαγωνισμό ρου-σικής δωρατίου της HELEXPO σε συνεργασία με τον πιανίστα Χαράλαμπο Αγγελόπουλο. Ως σολίστ έχει συμπράξει με την Καμεράτα της Στουτγάρδης, την Κ.Ο.Α., την Καμεράτα – Ορ-χήστρα Φίλων της Μουσικής, την Ορχήστρα Πατρών κ.ά. Διατελεί καθηγητής στο Ωδείο Αθηνών, το Ωδείο «Ορφείων» Αθηνών κ.α.

Στέλλα Νικολαΐδη

ΟΜΠΟΕ

Η Στέλλα Νικολαΐδη γεννήθηκε στη Λάρισα. Ολοκλήρωσε τον πρώτο κύκλο σπου-δών στο Τμήμα Μουσικής Επιστήμης και Τέ-χνης του Πανεπιστημίου Μακεδονίας και στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης. Με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. συνέχισε σπουδές στην Ακαδημία της Κολωνίας στην τάξη του Κρίστιαν Σνάι-ντερ και στην Ακαδημία του Ντέτρολντ στην τάξη του Γιόζεφ Κις, αποκτώντας με άριστα τους τίτλους Bachelor και Master στο όρπες. Επίσης σπούδασε μαπαρόκ όρπες στην Ακαδημία του Έσσην με καθηγητή τον Μίχαελ Νήζεραν. Έχει εργαστεί στις συμφωνικές ορχήστρες του Μπεργκ και του Μπόχομπ. Επίσης συνέπραξε με διεθνούς φήμης σύνολα, όπως η Όπερα της Κολωνίας, η Ορχήστρα G urzenich, το σύνολο σύγχρονης ρουσικής Ensemble Musik Fabrik κ.ά. Ως σολίστ έχει συμπράξει με την Κ.Ο.Α., την Καμεράτα – Ορχήστρα Φίλων της Μουσι-κής, τη Φιλαρμόνια Ορχήστρα Αθηνών κ.ά. Είναι

σταθερή συνεργάτης της Καμεράτα–Armonia Atenea, ενώ στο παρελθόν κατείχε τη θέση της Α΄ κορυφαίας στη Συμφωνική Ορχήστρα της ΕΡΤ. Από το 2019 κατέχει τη θέση της Β΄ κορυφαίας στο όρπες και στο αγγλικό κόρνο στην Κρατική Ορχήστρα Αθηνών.

Σπύρος Μουρίκης

ΚΛΑΡΙΝΕΤΟ

Το Α΄ Βραβείο που κατέκτησε στον διεθνή διαγωνισμό «Καρλ Νήλσεν» στη Δανία το 1997 στάθηκε για τον Σπύρο Μουρίκη ουσι-αστικό βήμα προς την κατεύλιωση τόσο εντός όσο κι εκτός Ελλάδος. Έκτοτε ακολουθήσαν συνεργασίες με σπουδαίες ορχήστρες κι αρ-χιμουσικούς, αλλά και εμφανίσεις στις σημα-ντικότερες αίθουσες συναυλιών του κόσμου. Ο Σπύρος Μουρίκης, μετά τα πρώτα χρόνια του στην Κέρκυρα, σπούδασε κλαρινέτο στο Ωδείο Αθηνών στην τάξη του Χαράλαμπου Φαραντά-του και στο Παρίσι με τον Μισέλ Αριμιόν στο Κονσερβατουάρ της πόλης. Διετέλεσε σόλο κλαρινέτο της Εθνικής Συμφωνικής Ορχήστρας της ΕΡΤ, της Ορχήστρας των Χρωμάτων και της Ορχήστρας Δωρατίου Μάλερ. Σήμερα κατέχει την ίδια θέση στην Κρατική Ορχήστρα Αθηνών και είναι μέλος του Συνόλου Πνευστών της Ευ-ρωπαϊκής Ένωσης. Είναι καθηγητής κλαρινέτο στο Ωδείο Αθηνών, ενώ συχνά καλείται να δι-δάξει σε σεμινάρια τελειοποίησης σε ακαδημί-ες και ιδρύματα του εξωτερικού, καθώς και να διατελέσει μέλος κριτικής επιτροπής διεθνών διαγωνισμών. Η δισκογραφία του περιλαμβάνει ήδη τα σημαντικότερα έργα του ρεπερτορίου του κλαρινέτου.

Τάκης Καπογιαννης

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΟ

Ο Τάκης Καπογιάννης είναι Κορυ-φαίος Α΄ στα Κοντραμπάσο της Κρατικής Ορ-

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

20 – 21

χήστρας Αθηνών από το 2000. Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1963. Σπούδασε κοντραμπάσο στο Ορφείο Ωδείο με τον Παναγιώτη Κοντό και στην Ακαδημία Μουσικής και Καλών Τεχνών του Γκρατς με τον Γιοχάνες Αου-ερσπεργκ. Μετά το τέλος των σπουδών του έγινε μέλος της Ορχήστρας της Εθνικής Λυ-ρικής Σκηνής καθώς και της Ορχήστρας των Χρωμάτων υπό τον Μάνο Χατζιδάκι. Από την ίδρυση της Καμεράτα – Ορχήστρας των Φί-λων της Μουσικής έως και το 2000 είχε τη θέση του Κορυφαίου στα κοντραμπάσα. Στο πλαίσιο της ενασχόλησής του με την ρουσική δωρατίου έχει συνεργαστεί με σημαντικούς Έλληνες και ξένους μουσικούς. Ως σολίστ έχει επανειλημμένως εμφανιστεί με την Κα-μεράτα – Ορχήστρα Φίλων της Μουσικής και με την Κ.Ο.Α. Το διάστημα από το 1989 έως το 2009 ήταν καθηγητής στο Ωδείο Φίλιπ-πος Νάκας και έκτοτε διδάσκει στο Ωδείο Αθηνών και στο Ορφείο Ωδείο.

Έκτορας Ταρτάνης

ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Ο Έκτορας Ταρτάνης γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Στουτγάρδη της Γερμανίας, όπου και άρχισε σπουδές σύνθεσης και διεύ-θυνσης ορχήστρας. Αποφοίτησε με τιμητική δι-άκριση από το Κονσερβατόριο Αντον Μπρού-κνερ στο Λιντς της Αυστρίας. Από το 2014 μαθητεύει δίπλα στον Θεόδωρο Κουρεντζή, ο οποίος ήταν και μέντοράς του. Συνεργάζεται μαζί του σε πλήθος συναυλιακών και οπερα-τικών παραγωγών σε όλη την Ευρώπη και έχει δουλέψει ως ρουσικός διευθυντής σε παρα-γωγές με την ορχήστρα MusicAeterna. Από τη σεζόν 2019–2020 είναι πρώτος αρχιμουσικός της Κρατικής Όπερας και της Συμφωνικής Ορ-χήστρας του Φράιμπουργκ. Από το 2016 εί-ναι ιδρυτής και καλλιτεχνικός διευθυντής του Argo Ensemble, μιας ορχήστρας με την οποία

Ο χαρακτήρας του θέματος όσο και η δεξιοτεχνι-κή του ανάπτυξη θυμίζουν έντονα το Κοντσέρτο για βιολοντσέλο του Ντβόρζακ. Χωρίς να υπάρ-ξει η αναμενόμενη επανέκθεση, μία σύντομη γέφυρα οδηγεί κάπως αναπάντεχα στο αργό δεύτερο μέρος, όπου το κοντραμπάσο ζετυλιγεί μία αισθαντική μελωδία, σαν λυρική άρια από όπερα του Τσαϊκόφσκυ.

Το φινάλε επαναφέρει το θεματικό υλικό του πρώτου μέρους προσφέροντας μία ευκαιρία νέας, πιο δραματικής, ανάπτυξης του ως τη φωτεινή κατάληξη στη φα δίεση μείζονα. Καθ΄ όλη τη διάρκεια του έργου, η ενορχήστρωση είναι προσεκτικά διακριτική αφήνοντας το απαραίτητο περιθώριο στο κο-ντραμπάσο (που ως επί το πλείστον κινείται στη μεσαία ή στη λαμπερή ψηλή του περιοχή) να ηχήσει κατά το δυνατόν αβίαστα.

Φραντς Σούμπερτ

1797 – 1828

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΡ.5 ΣΕ ΣΙ ΥΦΕΣΗ ΜΕΙΖΟΝΑ, D. 485

1/ALLEGRO
2/ANDANTE CON MOTO
3/MENUETTO: ALLEGRO MOLTO
4/ALLEGRO VIVACE

ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ ΕΝΤΕΚΑ ΕΤΩΝ Ο ΦΡΑ-ΝΤΣ ΣΟΥΜΠΕΡΤ ΕΓΙΝΕ ΔΕΚΤΟΣ ΩΣ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΥ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ ΚΑΙ ΞΕΚΙ-ΝΗΣΕ ΝΑ ΣΠΟΥΔΑΖΕΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΟ ΑΥ-ΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟ, ΟΠΟΥ ΗΡΘΕ ΣΕ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟ ΣΥΜΦΩΝΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΩΝ ΧΑΪΝΤΝ, ΜΟΤΣΑΡΤ ΚΑΙ ΜΠΕ-ΤΟΒΕΝ. ΥΠΟ ΤΗΝ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΣΗ-ΜΑΝΤΙΚΟΥ ΣΥΝΘΕΤΗ ΑΝΤΟΝΙΟ ΣΑΛΙΕΡΙ, ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΚΕ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΙΟΛΙ, ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΘΕΣΗ.

Ως εξάρχων βιολιστής της ορχήστρας του εκπαιδευτήριου ο Σούμπερτ είχε κάποιες φορές